

5. szám.
Feb. 2-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–ápril hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

VIII. kötet.

A POLITIKUS CSIZMADIA

mint táblabíró.

Mivel hogy, és miután s úgy lévén :
Hogy engem az elmúlt évek végén
Tekintetes Fehér megye és Pest,
S Komárom s Baranya sem vala rest
Megválasztani táblabírónak;
Engedjék hogy én is beleszóljak,
Ebbe a nagy tanácskozományba,
Magamban mindent jól meghányva;
Mert hát nekem is van oklevelem,
Bár azt mutatni nem merem,
(Vittem csak laudabilisig)
Diácul is tudnék még egy kicsit.
A kecskeméti collégium padba
Sincs a nevem hiába faragva.
Tehát arról folyván most a vita
Mi törvény kell? új, vel avitica?
Erre én majd megfelelek, mondván.
Tanultam én Verböcziust quondam.
Mint hogy a feltörvényszék már fennáll,
De az alsó még csak apprehendál,
Oda utasítsunk minden embert,
Hogy felyülről kezdjen meg minden pert.
Ne is kezdje; mingyárt apellálja
Fel a septemvirális táblára.
S hogy milyen törvényből ítéljenek?
Hát — a pörös felek a milyenek.
Zsidóra áll — a tiz parancsolat;
Magyar ember — a Verböczy alatt;

A románnak — szól a római jog;
A németnek — maradjon a billyog;
A ki mit feltalált, vegye hasznát.
Mi nem övé, minek venné azt át?
A váltónál az legyen a törvény :
Hogy eztán ne az adóst gyötörjék.
Kerüljön fel ez ügyben akármí
A hitelezőket kell bezárni.
Az a bünös, ki a veszekedést
Kezdi! Azé legyen a büntetés.
Már pedig ki pénzt ad s váltót huzat
A czivakodásra okot az ad.
Legyen az is szabályul kitűzve;
Hogy addig a pert senki se fűzze,
A mig az alpörös nem sürgeti;
Ez legyen a processus meneti.
És a ki fizetni nem bir,
Mondja ki rá a septemvir;
Hogy az amnestiát kapjon;
Erre van szükség, de nagyon!
Mert hiszen tulajdonképen,
A statusnak ellenében
Az a leges-legfőbb vétkes
A ki fizetni nem képes.
Ez hát politikai bün;
Ha amnestiát kap, megszűn.
Sajtó-törvény épen nem kell :
Mi ugy vagyunk a mienkkel

Mikor kár van, nincsen vádló;
 Mikor vád van, nincs kárvalló.
 Vitéz beszédhez a ki ért
 Többet fizet a stempliért!
 Mert több praenumeransa lesz,
 S ez is a kormánynak ereszt.
 S így a státusért történik
 Ha nem lesz sajtó-törvényünk.
 Mi a criminalisokat
 Illeti, itt nem kell sokat
 Teketoriázni vele.
 Elég lesz a codex fele.
 Ha jön ilyen criminális eset,
 Bot — vagy börtönre való kereset,
 A bírónak legyen annyi esze,
 A feleket hogy kiegyeztesse.

A substratum felét az alperes
 Felét pedig kapja az felperes;
 Az ügyvéd se menjen el üresen,
 Fogadom, hogy így kevés per leszen.
 Végre mi az *árvaügyet* nézi
 Ennek szükségét szívem is érzi,
 Mert tudok egy *igen szegény árva*t,
 Kinek jószágait elprédálták,
 Pedig kincse vala töméntelen.
 És most maga szolgálni kénytelen.
 A méltóságos konferencia
 Reménylem, hogy *ezt* ismerni fogja:
 Rendbeszedi elárvult ügyeit,
 S a szegény elhagyatotton segít.
 S ha kincseit nem adja is vissza
 De apja házába visszahozza.

K—s M—n.

SYLVESTERÉJ A NEUGEBAUDÉBAN.

(Folytatás.)

Azzal az én Jani barátommal már azóta azt a filiszterséget követtük el, hogy megházasodtunk, mely családi körülményt csak azért említem fel, mert feleségeink olyan jobb idők szellemével bíró asszonyok, a kik rettenetesen természetes dolognak tartják, hogy a házasság emberek szépen tisztességesen annak rendi szerint otthon vacsoráljanak, s ennél fogva, — lévén mindketten jámbor papucsvazallusok — méltán sorozom rendkívüli találkozásaink közé, hogy a mult Sylvester estéjén a Kamlóban találkozáink, — persze vidéki barátaink interventiója után.

Itt, a haldokló öreg esztendő zajos torában jutott eszébe Janinak az újépületi Sylvester-éj, s a mint előhozta, a kerekasztal összes közönsége felszólított, hogy beszélném el, mert az nagyon érdekes lehet.

Nem volt mit tennem, az új constitutionalis lével feleresztett ó év utolsó óráiban illoyalis dolognak tartottam volna a *többség* kívánatát nem teljesíteni; pedig mi tagadás benne, bizony borzongott tőle kissé a börröm, mert hát eszembe jutott, hogy hátha megint rám találnának valamit fogni, stb. stb. Hanem ezen esetre azt gondolám, hogy az auditor előtt fictió poeticának adnám ki az egész Sylvester-estét, a mit ugyan lehet, hogy el nem hinnének, de okvetlen kénytelenek volnának bizonyítékok hiányában ab instantia elbocsátani vagy három év mulva; a mi már egyszer meg is történt velem.

— Tehát.

— Halljuk!!

De mielőtt az előadásra térnék, be kell még mutatnom a kapitány szomszédot.

Volt ugyanis a Nro 41 és 40 között egy elzárt ajtó, mely olyan szobát választott el mitőlünk, a melybe, a minden közlekedéstől megóvándó foglyokat szokták zárni.

No hiszen meg is óvták, mert alig hogy ránk zárta Rajtkó uram a nagy bajszu prófusz a lakatot, tüstént

hozzá fogtunk annak az ajtónak a vizsgálásához, hogy vajjon jó rendben van-e a zárja, s hogy a bennlakó is meggyőződjék szoros elzáratásáról, minden este áthítuk őt, hogy nézné meg azt a patent zárt a másik oldalról is, és aztán ott tartottuk 10—11 óráig preferanczolni.

Ez alkalommal egy olyan úr telet a Nro 40-ben, a ki igazán más iránti barátságbul némi változtatással vezetett be egy adatot a Hajnau-Fond protocollumába, és aztán szegényt ötlet is oda zárták a gonosztevőkkel egy fődél alá. Rák volt a neve, s miután közelebbről kiismertük, minden este rendes vendégünk lett; alig zárták be kívül, én tüstént kieresztém őt belül.

Pedig azt az egyet meg kell vallanom, hogy gyönyörű rend és pontos háztartás uralkodott a mi időnkben abban az új épületben.

Ámbár mindnyájan imputabilis nagykoruak valánk, mégis olyan gondot tartottak ránk, hogy közülünk ugyan nehéz dolog lett volna csak egynek is valahová eltévedni.

Nappal kedvünk szerint tehattunk egymásnál látogatásokat, s a bezárási órákat sem kellett cellánkban tölteni, hanem ott vettek lakat alá, a hol épen sakkozunk, filkóztunk, faragsáltunk, vagy nyelvleczkét hallgattunk csengetéskor.

(Intra parenthesis itt megjegyzem, hogy mint minden jámborabb fajta seminaristáknál szokás, nekünk is mindig csengetyűvel juttatták ki a jeladásokat, kivéve midőn valami nagyobb szerű jutalmakat osztogattak; no már ebben az esetben dobpergéssel, vagy hadikürtök komoly harsogásával mondták az előleg gondosan elzárt lakosságnak, hogy: memento.)

Legkomolyabb és legszigorúbb jelentésű volt valamennyi kibocsátó, bekergető csengetés között az esteli.

Alig kezdé takarodónkat az udvar mélyében csaholni az a kis harang, tüstént szokatlan élénkség állott be perczyire a hosszú folyosókon, minden czella ajtója meg-megnyilt, az oda nem valók ki, az odavalók

beléptek rajta, s még el sem mosódott a légben esti harangsónk utóhullámzata, három ember lábdöbörgése, s két különböző csörömpölés hallatszék a folyosón. Egy közkatona lámpással, egy tizedes roppant csomó kulccsal, és egy hatalmas szőkebajszu kised, karcsu, kardos tiszt járt körül. Ez utóbbi Rajtkó atyus a profósz volt, s ha még künn látott egynehányunkat, rendesen ezt szokta némi humoros kifejezéssel mondani: „Urak hét óra, kiki maga lyukába!” Azután rávetette a káplár a lakatot az ajtókra egymás után, megolvasták lenn Rajtkónál a kulcsokat, ha megvan-e mind? — mert ott olyan rend volt, hogy nem csak a lakókat, de még a kulcsokat sem hagyták vagy egy éjszakára eltévedni, — nálunk pedig minden cellában annak lakói szelleméhez képest kezdődtek a belmozgalmak.

Minálunk a Nro 41-ben ezen Sylvester-estéjén következőképén.

A hosszú asztalra feltettünk két égő gyertyát.

A praesidiumot én foglaltam el Belkovicsal meg azzal a cilinder borral, a mit közösen hozattunk, a szabó velünk szemben az asztal másik végén azzal a mézes mákos mácsikkal édelgett, a mit hű felesége juttatott be neki; a deszkás pedig az asztal bal oldalánál telepedett le az ő rendes mindennapi portiójával, négy cylinder *penzivel* és egy egy roppant patkó mákos meg diós kalácsal, meg valami sültfélével; végre a jobb oldalt doktor Józsa foglalta el, nem ugyan guerilla csapatjával, hanem hű barátunkkal, Janival, együtt falatozván abból az elemosinából, mit az öreg úr oly bőven liferált be Janinak, hogy rendesen mindnyájan részeltünk belőle. Csakhamar összetettük a palaczkokat, összetologattuk a falatozni valót s beinvitált szomszédunkat is magyaros vendégszeretettel látván, megalakultak a csoportok következőképén:

Jani az ő fekete zsinorra áttett honvéd bekesében nyakig gombolkozva valami classikust vett maga elé, s nagy figyelemmel olvasá azt, a mig csak lehetett. — Rák szomszéd a deszkással tartlizott, én a holnapra való speizeédulát komponálgattam magamban, Belkovics fel s alá sétálgatva pipázott, Franczko hol a szomszéd hol a deszkás kártyájába kandikált; a szabó pedig egy nadrágon correcturát csinált; a melyet azonban néhány pohárka lehörpöntése után nagy lelkesedéssel az ágyra vágott, s felugorván így szóla: nichts wird mehr gfiikt Heute, ich will zu guter Letzt ein csárdás tanczen, ki csinálja nekem muzsika?

Franczko nagyot röhögött a szabó ezen improvisált jókedv-kitörése felett, a többiek is nagyot néztek a különben többnyire melancholicus kedélyű szabóra, mi

pedig Józsaival ketten műkedvelő bandául vállalkozván miután a szabó elég jónak találta ezt a nótát:

Jála jala jálá jálá lálá
Lallalala lálá lalla lállá,

Ezt a szép dalt fujtuk neki nagy buzgóan, hogy: „Járjad bolond járjad“, és lön nagy multság, hogy majd megszakadtunk bele: t. i. mi ketten a buzgó dallásba, a szabó a dühös tánczba, a többiek pedig az ártatlan jelenet comicus mivoltát nevetve.

De csakhamar majdnem szomorúságra fordult a mi jó kedvünk, mert a szabó a nagy tánczban megsomjazván, azt kiáltá hogy „Wein her! ich wil ein „éljen“ trinken!“ és csak ekkor vettük észre, hogy alig van már egy meszely bú-riasztónk!

Ez szörnyű állapot és rettentő barbarismus volna Sylvester estéjén éjfél előtt abban hagyni a multságot, mindeneknél nagyobb illetlenség volna pedig szomjan, bortalanul érni meg az ujevét. Ezen a bajon segíteni kell minden áron.

És mintha mind össze lettek volna beszélve, mind rám függeszték szemeiket. Józsa némi mephistói kifejezéssel azt kacagta felém fordulva: no Piros Pista, mutasd meg mit tudsz, hozass most bort, ha ezt megteszed elismerem felsőségedet a Nro 41-ben.

Én bennem is felfortyant a gyakorlott fogoly fufangosság önérzete, s valamelyik fülemre félre nyomintván komót sipkámot, határozottan így szólék:

— Lesz bor (éljen!) de föltétlen engedelmességet követelek.

A „lesz bor“ hallatára legjobban jubilált a deszkás, Jani legjobb izún, Belkovics leglassabban, Józsa kételkedve, a szabó bennem vetett vak hittel, Franczko pedig illő respectussal nevettek, s a szomszéd ur is kivette ulmer pipáját a szájából és némi kétkedéssel mondá, hogy: „auf dass Kunststück bin ich doch neugirig.“

Én rendezői bizalommal azt mondtam, hogy valakinek beteggé kell lenni. És a mint megértette Franczko, hogy mirül van szó, tüstént vállalkozott, hogy dass wird er gút machen, hogy ő nagy meiszter a verstellungban.

Jól van czuvaksz, megveregettem a vállát, és megígértem neki, hogy akkor pedig igazán megverem a hátát, ha elrontja a szép vállalatot, s ezzel a szomszédot betoltuk szobájába, az ajtót rendbe hoztuk, Franczko ágyát melléje helyre toltuk és lefektettük őt, annak rendi szerint betegnek. Én pedig kimentem a konyhába, s addig zörgettem az ajtón, mig a körüljáró ór oda jött, a kinek aztán jelentettem, hogy beteg van a szobában, jelentse tovább.

(Vége következik.)

Dupla értelem.

Egy szegény ember panaszt tett, hogy bizonyos Dongós tartozik neki 50 forinttal, és fizetni nem akar, pedig itt van a kötelezvény is, már két hónap előtt kellett volna visszafizetni.

— Hol fand kötelezvény? — kérdi tőle a kinek a panaszt tette.

— Itt van uram.

— Ez jól, maga lehet exequálni, (olvas.) Én Dongós (köhög) Iván. . .

— Nem *iván* írta ő azt, ott is hazudik, hanem *evén*, mert ebéd közben írta ő kigyelme!

A J-TAI ERDŐMESTER.

Minden becsületes ember, a ki megjárta azt a kacskaringós vidéket hol J—ta fekszik, tudni fogja, hogy annak lakói nem az Ural hegyek vidékéről Árpád ősapánkkal jöttek oda és telepedtek meg, hanem más valami uton módon tettek szert a honpolgári nevezetre. — Lakott pedig ott egy derék becsületes erdőmester, kinek a többi közt az a szokása is volt, hogy rossz útban saját lovait világért se engedte szekérbe fogni, hanem közel helyre gyalog, távolabbra pedig fogadott lovakon utazott. — Az erdőmester ur egyik hórihorgas csemetéjét épen Patakra a tudományok ős fészkebe kelle szállítani, beajánlani a muzsák protectiója alá; szerencsétlenségére az ut rettenetes rossz, a sár feneketlen volt: nem volt mit tenni egyéb, mint a helység egyik értelmes fuvarosát nagy ígérettek mellett felfogadni a hosszú utra.

Az előkészületek megtétettek, ebéd után történt az indulás, rettenetes avult kender szerszámba szoritott, három erőtlén pegazus kinlódott egy nagy paraszt szekérben; sovány hátukon az indulót sűrű taktusban vervén az irgalmatlan szívű fuvaros.

A haladást tökéletesen parodiázó ezen mozgalom, a bennülőket nagyon vékony reményre jogosítá; két órai erős haladás után még a jó szemű ember az j—tai torony órája mutatójának kényelmes haladását is tisztán kiveheté, ha ugyan a toronyban óra és J—tán torony lett volna.

Közel a három lóféle minéműség előtt vérfagyasztó nyugalomban feküdt egy terjedelmes mocsár, barna tükrén néha-néha hullámgyűrűt vert az őszi szél, az aggodalom nem csupán a három lovat lepte meg, hanem a bennülők is gyanusan s nem a legelégedettebb arccsal tekintgettek egymásra.

A fuvaros azonban, mint próbált ember, megállítá szekérét, leszállt, mindegyik lovának üstökén nagyot rántott, helyreigazítá a szétesuszott kender-szerszámot és ismét helyre ült; nagyot kurjantott, s mint a villám és mennydörgés együtt járnak s az aggodalom vonásai mármár tisztulni kezdtek az utasok arcán, midőn a lógós ló kenderháma megszakadván, az öltözékéből menekült

állat hátra se nézve sétált előre az agyig erő habarékban, a másik két ló harmadik társuk ezen részvétlenségén mélyen elkeseredve egy lépést se mozdult, életre halálra elhatározván ezen átkodottságban mind végig megmaradni; szilárd akaratuk ki is fogott az ostornyél, és segítségül hívott furkósbót minden unszolásain.

A nap utó sugárit is bevoná, s az őszi alkony csipős széllel kezdte üdvözölni az utasokat. . . . Elhatározták végre, hogy a fuvaros üljön fel a habarékban még akkor is kényelmesen szédelgő lógós lóra s hozzon magával valami segítséget, mely őket a kényelmetlen helyzetből kivontatná. Nem is mondott annak ellen a szekeres-ember,

hanem a magánzó lóra feleröködven, ballagott csendesen a falu felé, visszaszólván:

— Nu csak várjanak a nemzsetes erdőmester uram, majd itt leszek én.

Vártak is azok rá sokáig, a térdig habarékban álló lovak reszketni kezdtek, s az erdőbíró egyikre fiát ülteté, hogy menne azon a faluba, és sietteté a hanyag fuvarost, nagy bundájával pedig az ott maradott egyik lovat terítette be, igaz ő se panaszkodhatott hőségtől, de levonulván a szekér-derékba, legalább a csipős szél incselkedéseitől némileg megvédte magát.

Az ifju csemete nagy komolysággal baktató paripáját gyors haladásra ösztönözni nem bírván,

tökéletesen elsetétedett, midőn közel falujokat, az ígért földét elérte, legelőbb is a fuvaros házához ment s bezörgetvén a világtalan ablakon kérdé:

— Itthon van-e Jano?

— Fuvarba ment a nemzetes erdőbiró úrral, válaszolt annak felesége.

Innen egyenesen saját lakukra tért a fiu, hol néhány kerülő melegedett a kemence mellett; ezektől is hasztalan kérdezősködött Janóról, senki se tudott semmit. Elindultak tehát keresni a faluba; távolról valami vig társaság dallása ütötte meg fülöket, mind inkább kivethető volt a nóta hangja, a mint a ház udvarába értek, a sövénykaróhoz kötve nagy várakozásban találták a lógós lovat; benyitnak a szobába, hol épen keresz-

telőt lakott egy csoport atyafi, hát az asztal mellett egy jó portio krumpli spiritus elfogyasztásával bajlódó Janót pillantják meg. — Ráförmed az urfi, szidja, minden. . .

— Ej zurficskám, — szólt amaz, részeg buta pofáját vigyorgásra vonva, — hej de jó kedvem van! na danoljuk csak az a nótát: „hej szegin legin.“

És semmi biztatás, fenyegetés nem birta a jámbort kimozdítani helyéből. Éjfél után saját uri lovain volt kénytelen az erdőbiró úr rettenetesen átfázva visszatérni uri lakába; de nem is vágyott ő többet senki segítségére, s ha az utazást valaki eszébe juttatá, jól járt, ha hatalmas öklétől ép háttal menekülhetett.

Rubi Jankó.

K O R R A J Z O K.

Megnyugtató békehir.

Garibaldi visszatért ősi tűzhelyéhez.

Furcsa vizipuska.

Egy megyei tisztviselő kocsiját abba a fészerbe állította, hol a vizipuskák állanak.

Egy éjszaka tűz üt ki. A polgárság neki a fészernak; a legelől kapott rúdya befogják a két lovat s viszik nagy sebességgel a tűz felé.

A helyszínén veszik észre, hogy az a hivatalnok diszhintaja.

A tejtestvérek.

Férj (másodmagával hazatérve a kocsmból). — Kedves feleségem, bemutatom neked Gazi pajtást. Az én tejtestvéremet.

Nő. De talán — bortestvéred?

Német professor.

Egy német tanár mérgesen rivall „widerspänstig“ tanítványára.

— Ön tán azt hiszi, hogy már ezután az angyalok is magyar dolmányt és sarkantus csizmát viselnek majd az égben?!

Tanítvány. Óh nem. Hanem cylindert, frakkot és paraplújt.

HISTORIAI ADOMÁK.

Borsiczky.

= Nyitra vármegyének igen lelkes követe volt. Egyik országgyűlésen hatalmas szónoklatot tartott az udvari politika ellen, miért is a császár ad audiendum verbum Regium magához rendelte.

Mielőtt Borsiczky a császár elébe menne, az udvarmester figyelmeztette, hogy valamiképp ellene ne merjen mondani a császárnak, hanem hallgassa végig a dorgálást.

Ugy is lőn.

A császár keményen menydörög, s ugyancsak mossa a bűnöst, Borsiczky a német beszédet birka türelemmel hallgatta végig, ekkor szokott komolyságával mondja:

— Nichts deutsch, Euer Majestät!

Aspermont.

= Aspermont tábornok Rákóczy nővérétől származott fia, Mária Terézia korszakában egy ízben a II. Rákóczy Ferenc által historiai nevezetességre jutott Ónod alatt, nehéz utazó kocsijával a sárba feneklett. Minden igyekezet, hogy a kocsi kiszabadíttassék, haszontalan volt.

A vásárról épen akkor haza térő számtalan paraszt elhajatott mellette, anélkül, hogy segítségére lenne, de sőt a német baján jó ízű kaczagott. Ekkor Aspermont türelem vesztetten leugrik kocsijáról s harsány hangú feléjük menydörög:

— Hogyan atyafiak! hát engeditek, hogy Rákóczy unokája a sárba fulladjon?!

Nem kellett több, a parasztok azon perczen kifogták lovaikat, egész készséggel segélyt nyújtottak a grófnak, és diadallal vitték be Ónodra.

E kis történetecske hire mihamar Bécsbe ment. — Midőn Aspermont végzett utjából az udvarnál megjelent, Mária Terézia ekkép támadta meg:

— Hallja Aspermont, én bizony nem akarom, hogy a sárba fulladjon, de azokat a Rákóczyféle bohózatokat hagyja abba, mert különben bezáratom!

Schwarzenberg.

A forradalom után mindjárt miniszterelnök volt.

Hivataloskodása alatt történt, hogy Bécs valamelyik kisebb osztályában, próbatét alkalmával a tanítványok egyike felszólított.

— Mondj fiam valamit a puskaporról, ki találta azt fél? — kérdi a felhívott tanulót a tanár.

A fiu akadoz, nem tud hirtelen mit felelni, hátú sugják neki társai: Schwarz. — Miután Schwarzról igen keveset, Schwarzenbergről pedig annál többet hallott beszélni otthon, reá mondja:

— A puskaport Schwarzzenberg találta fel!

A tanár e nem reméllett feleletre elkezd köhögni, s komoly arcczal mondja:

— Igaz, hogy ő kegyelmessége Schwarzenberg miniszter-elnök úr igen bölcs statusférfi, páratlan tudományu hivatalnok, de azért a puskaport még sem találta fel.

Tinaut. (Olv. Tinó.)

= 1859-ben az ujonnan kinevezett rendőrminiszter, hogy Magyarországon az érzelmeket kipuhatólja, bizonyos Tinaut nevű francia embert azon küldetéssel bizott meg, hogy Pestre jövéen, magát Napoleon császár küldöttének adja ki, és az első rangú szalonokban szintugy mint a közhelyeken a lakosokat, hangulataik elárulására bírja.

Tinaut-t a hir megelőzte, s mielőtt Pestre érkezett már általános tudták a magasabb körökben, hogy kitől küldve s mi czélból jön, — s ennek folytán megérkezése napján nemcsak több nagy ur ajtaja maradt előtte zárva, hanem még a nemzeti cassinóba sem eresztett be.

Re infecta Tinaut uram vissza ment Bécsbe, s így mondták róla, hogy a Tinaut ha Pestre hajtják is, csak Tinó marad.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Az, hogy mit eszünk ebédre? még nem aggdátma anynyira, mint az, hogy mit fizetünk, ha megbédelítettünk. — Ha elgondolom, hogy most nevetnem kell, szeretnék sirva fakadni.

— Tisztelt jó akaróknk Szemere Bertalan egy cikket ír egy magyar lapban, melynek az elején azt bizonyítja be, hogy a *szláv* elem fogja meghódítani a *magyart*, a végén meg azt, hogy a *magyar* fogja meghódítani a *szlávot*, a közepén pedig azt, hogy a kölcsönös elnyeletést úgy kerülhetik ki mind a ketten, ha a magyar *némétte lesz*. (Még most is olyan szépen frizirozza-e a haját, mint 48-ban?) Nekem sincs rá egyéb észrevételem.

— Mi hasonlatosság van bizonyos miniszterek és az öreg harang között? (Az, hogy a „nagy hét” közeledtével ők is Rómába küldetnek, mint az öreg harang.) Azt vártam, hogy így felel sz rá; ők is úgy fizetik az adósságokat, mint az öreg harang; hanem hát ez a másik is jó.

— Az angol Daily News, olvasd *Déli Nyúsz*, azt tanácsolja, hogy csak úgy jöhet rendbe az osztrák állam, ha a statusadósságokat megosztja Magyarországgal. (No ha már a „délis nyúz” is így beszél, mit fog ohajtani még az a ki „estig nyúz?”)

— Egy bécsi nagy politicus azt állítja, hogy ha a népnél ostracismusra bocsátanak azt a kérdést, hogy a német hivatalnokok itt maradjanak-e vagy elmenjenek, ő bizonyos a *jó eredmény* felől. (Mi légyen az az *ostracismus*?) Szórul szóra *cserepszavazat*; egy cserepet adnak minden embernek a kezébe, arra fel van írva az illető neve; a piacon ki van téve két nagy hordó, azokra van írva „igen” és „nem” kiki odahajítja a maga cserepét, a hova akarja. (Nagy darab cserepet kapnának?) Miért? (Mert ha jó nagy darab lenne, akkor tudom hová hajitaná minden ember?) Hát hová? (Az illetőknek a fejéhez.)

— Az orosz megint három hadserget gyűjt

a határon. (Valjon mi végre?) Nem lehet megtudni; mert valamennyi orosz követ ki elrekedt, ki náthában fekszik, nem tud beszélni.

— Egy tudós hazánkfia hajózási műszótárt készített. Nagyon helyesen. *Hajónk* ugyan még nincs, de *hajótörésünk* már volt egynehányszor.

— (Olvasta kend a vármegyék *adresszeit*?) Olvastam bizony. (No ha már az *adreszekre* is ilyen szép dolgok vannak írva, mi lehet még a levelekben belül?)

— Csak az az egy nem tetszik nekem, hogy Bars vármegye azt mondja: „a *constitutió* olyan *láncz*, melynek, ha egy szeme megbomlik, az egész szétszakad; — attól tartok, hogy Bécsben azt találják rá mondani, hogy hiszen, *ha csak láncz kell*, hát . . .

— (Beszéljen még kend valamit abból az újságból, mi van benne?) Egy kis színházi pletyka, de nagyon érdekes. Hát bizony *Galibády társasága* „a magyarok Törökországban” című szindarabot akarta előadni, ki is volt már hirdetve; a közönség összegyülekezett s feszülten várta a nagyérdékű dráma előadását, melyben igen szép *göroytűzek* és *tablók* is voltak ígérve. Az előadás előtti órában azonban tömérdek akadály hárult a játszó személyzet elé. Először is a darab még nem érkezett le a *censuráról*, Párizsból. Azután a *főintrikus* ruháját olyan szűkre szabták, hogy nem fért bele. A *primósz* *hérosz* készen volt már, fel is öltözve, szerepét is jól tudta, a mikor szalad a rendező *Káva ur* az ügyelőhöz, hogy az istenért ne csengessen még; a *statisteria* még *nincs felállítva*, a *masineria* nem *megy össze*; a *decoratiókon* most *dolgoznak*; a *primadonnának* *signora Unitának* most *küldtek* még két *nótát*, a miket bele kell a darabba *szőnie*; az egyiket *Bécsben*, a másikat *Berlinben* csinálták; nagyon nehéz menetelő *ária* mind a kettő. Az első hős szidta a rendezőt, hogy mért nem gondoskodott mind ezekről hamarább? ő már most, ha akarja, *primadonna* és *statisteria* nélkül is eljátsza a darabot; számít a közönség *pártfogására*. Végre nagy nehezen az ügyelő *Signore Tür* kértére, ki neki igen jó barátja, beleegyezett, hogy jól van tehát vár, a míg elkészülnek, hogy a *szerezőt* ne *compromittálja*. Az alatt a közönség nyugtalanodott s *dörömbözni* kezdett, hogy kezdjék már a darabot. Megnyugtatóására először valami *Tinán* nevű borbély *produkálta* magát a *flótán*, de ez egyenesen *megbukott*, *kifütyülték*, azután *hozzá fogtak* egy nagy nyitányhoz *Gaéta ostromából*, a mi rendkívüli unalmas *piéce*. Végre nem volt mit tenni más, mint hogy *előjött* a *kurtina* mögül maga a rendező *Káva ur* és kijelenté, hogy *előre nem látott akadályok* miatt a mára *hirdetett darab* *holnaputánra* *halasztatik*, s e helyett ama híres angol színmű a „*a velencei Kalmár*” fog *előrántatni*. No, *képzelheted* azt a *fütyülést*?